

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 101.990 van 18 december 2001
in de zaak A.101.904/XIV-2695.**

In zake : XXX,
 wonende te ANTWERPEN,
 S.straat 46

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 22 april 1979 en van XXX nationaliteit, op 19 januari 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 20 december 2000 tot weigering van de regularisatieaanvraag, ingediend door verzoeker, overeenkomstig de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum;

Gelet op de beschikking van 11 april 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-auditeur M. STERCK, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 5 december 2001 om 10.30 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat E. MATTERNE , die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord Adjunct-auditeur M. STERCK, daartoe gemachtigd bij beslissing van de Auditeur-generaal van 18 januari 2001, in haar eensluidend advies;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 27 januari 2000 dient verzoeker een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 2, 4°, van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (de Regularisatiewet).

1.2. Op 31 oktober 2000 brengt de derde kamer van de Commissie voor Regularisatie een ongunstig advies uit dat als volgt luidt :

“(…)

XXX diende een aanvraag in om regularisatie op grond van artikel 2, 4° van de wet van 22 december 1999, betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, wegens humanitaire redenen en duurzame sociale bindingen.

De identiteit van XXX kon door het Onderzoekssecretariaat worden aanvaard en de Kamer beschikt niet over elementen die daaraan afbreuk zouden kunnen doen. Samen met het Onderzoekssecretariaat kan worden aangenomen dat XXX reeds daadwerkelijk in het Rijk verbleef op 1 oktober 1999.

Om volgende redenen kan XXX geen aanspraak maken op het voordeel van de wet:

- Naar eigen zeggen is hij op 16-jarige leeftijd, zonder aanwijsbare reden of dwang, naar België gekomen in het gezelschap van een paar vrienden/broers, die intussen al weer naar XXX zijn teruggereisd.

- Op de zitting verklaart hij dat een eventuele terugkeer naar zijn land in feite geen probleem vormt.

- Er is geen enkel bewijs dat XXX gedurende 6 jaar alhier verblijft.

- XXX legt weliswaar een verklaring voor dat hij geen bevel kreeg om het grondgebied te verlaten in de loop van 5 jaar voorafgaand aan de aanvraag (stuk 5), maar deze verklaring kan door de kamer niet gecontroleerd worden.

De Kamer vestigt de aandacht van de Minister op het feit dat de voorzitter gebruik wenste te maken van haar recht, bepaald bij artikel 14 van het KB van 5.1.00 betreffende de samenstelling en de werking van de Commissie voor regularisatie en houdende de uitvoering van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, om het dossier van XXX bij de Dienst Vreemdelingenzaken te raadplegen; dit werd echter onmogelijk gemaakt door het feit dat het dossier niet beschikbaar was.

Feit is dat ter zitting een pro justitia wordt voorgebracht waaruit blijkt dat XXX op 16 augustus 2000 aangehouden voor de onderzoeksrechter te Antwerpen verscheen, verdacht van namaak, inbreuk op de auteursrechten, leurhandel en verboden wapendracht (bijk. stuk 5).

Hierover ondervraagd door de Kamer verklaarde hij dat hij betrap werd op het leuren met namaakmerkartikelen die hij betrok in de buurt van het Falkonplein te Antwerpen en dat het

verboden wapen een aansteker betrof, maar dan wel in de vorm van een wapen voorzien van een uitschuivend mes.

- XXX beweert ooit Nederlandse taallessen te hebben gevolgd maar kan hiervan geen enkel bewijs voorleggen.

- XXX heeft ook geen enkele moeite gedaan om regulier aan werk te geraken. Slechts één enkele poging tot sollicitatie werd gedaan op het moment van de regularisatieaanvraag. Pas op 1.9.00, en derhalve kort vóór de zitting, wendde hij zich voor het eerst tot de VDAB (bijk. stuk 6). Tot nu toe houdt hij zich bezig met leurhandel en verkoop op rommelbeurzen.

- XXX legt geen getuigenverklaringen of enige andere bewijzen voor van duurzame sociale bindingen in de samenleving.

- Hij verbleef nooit wettig in het land.
(...).".

1.3. Op 20 december 2000 verwerpt de Minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag tot regularisatie door zich aan te sluiten bij het ongunstig advies van de derde kamer van de Commissie voor Regularisatie, waarvan Hij de overwegingen onderschrijft, tot de zijne maakt en als expliciet herhaald beschouwt. Deze beslissing maakt de bestreden beslissing uit.

2. Overwegende dat verzoeker een enig middel aanvoert dat als volgt luidt :

“2.1. Gebrek aan motivering

Dat de bestreden beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken een bestuurshandeling uitmaakt overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering van de administratieve bestuurshandelingen;

Dat bijgevolg de Minister van Binnenlandse Zaken zijn beslissingen op gemotiveerde wijze dient te nemen en dat zulks niet gebeurd is;

Dat de bestreden beslissing dit principe schendt, niet alleen voor wat betreft de voorwaarden dat de beslissing met redenen omkleed moet zijn, maar eveneens voor wat betreft de voorwaarde dat de omstandigheden van de zaak dienen vermeld te worden.

Dat het Hof van Cassatie geoordeeld heeft naar aanleiding van schending van het grondwettelijk principe inzake de motivering van rechte(r)lijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen zorgvuldig onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd; (Cass. 12 mei 1932, "Pas.", 1932, I, 166);

Dat naar analogie kan besloten worden dat indien een bestuurshandeling niet degelijk gemotiveerd werd, zulks leidt tot het gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en zulks geldt als bewijs dat de Minister van Binnenlandse Zaken de hem voorgelegde middelen niet zorgvuldig heeft onderzocht en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft;

Dat er in casu geen sprake is van enige motivering, zijnde dus een manifest gebrek aan motivering in de beslissing, wat ertoe leidt te besluiten dat de aan de Minister van Binnenlandse Zaken voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht werden;

Dat de Minister in zijn beslissing het advies van de Commissie voor Regularisatie te volgen niet aanhaalt om welke redenen hij meent dit advies te moeten volgen, noch in feite, noch in rechte haalt de Minister in zijn beslissing enige motivering aan. De Minister volstaat door te verwijzen naar het advies dat hij in bijlage bij zijn beslissing voegt, doch herneemt op geen enkele wijze de daarin aangehaalde motieven.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg de bepalingen van de Wet van 29 juli 1991.

2.2. De verwijzing naar het advies van de Commissie voor Regularisatie

Voor zover zou geoordeeld worden dat de Minister van Binnenlandse zaken kon volstaan door te verwijzen naar het advies gegeven door de Kamers van de Commissie voor Regularisatie wenst verzoeker aan te tonen dat ook de daarin gegeven motivering niet volstaat.

Het advies van de kamer berust immers op volgende overwegingen:

“- verzoeker verklaart dat een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst in feite geen probleem uitmaakt;

- verzoeker bewijst niet dat hij al zes jaar in België verblijft;

- verzoeker legt wel een verklaring voor dat hij de afgelopen vijf jaar geen bevel kreeg om het land te verlaten, doch deze verklaring kan niet gecontroleerd worden;

- verzoeker verklaart ooit Nederlandse taallessen te hebben gevolgd, doch kan dit niet bewijzen;

- verzoeker heeft geen enkele moeite gedaan om regulier aan werk te geraken op één poging na;

- verzoeker brengt geen bewijs voor van duurzame sociale bindingen;

- verzoeker verbleef nooit wettig in het land”

2.2.1. Betreffende het onafgebroken verblijf in ons land sedert 1993:

Dat verzoeker geenszins dient aan te tonen dat hij reeds sedert 1993 onafgebroken in ons land verblijft.

Dat de wet stelt in artikel 9, 9° dat het verblijf in België teruggaat tot meer dan zes jaar.

Dat de wet echter geenszins voorziet dat een onafgebroken verblijf gedurende zes jaar aangetoond wordt.

Dat de gegeven motivering dan ook onjuist is.

Dat verder de gegeven motivering op dit punt onjuist is, aangezien verzoeker een schriftelijke verklaring voorbrengt waaruit blijkt dat hij de afgelopen vijf jaar geen bevel heeft gekregen om het land te verlaten.

Dat bijgevolg verzoeker helemaal niet dient aan te tonen dat zijn verblijf terug gaat tot meer dan zes jaar.

Dat de wet immers stelt in artikel 9, 9°: “Voor de in artikel 2, 4° bedoelde vreemdelingen een bewijs dat hun aanwezigheid teruggaat tot meer dan zes jaar, ..., en/of een schriftelijke verklaring waaruit blijkt dat ze in de loop van de vijf jaar voorafgaand aan de aanvraag geen bevel hebben gekregen om het land te verlaten.”

Dat verzoeker de afgelopen vijf jaar geen bevel heeft gekregen om het land te verlaten en dus dergelijke schriftelijke verklaring aflegt.

Dat verzoeker dan ook voldoet aan de voorwaarde gesteld in artikel 9, 9° zonder dat hij aantoonst dat zijn verblijf teruggaat tot meer dan zes jaar.

Dat de Kamer deze verklaring erkent, doch stelt deze niet te hebben kunnen controleren nu het dossier van verzoeker bij de dienst vreemdelingenzaken werd opgevraagd, doch niet beschikbaar bleek.

Dat zulks uiteraard geen argument is om de regularisatieaanvraag van verzoeker op basis van artikel 2, 4° van de wet van 22 december 1999 te weigeren.

Dat het vooreerst verzoeker niet ten kwade kan geduid worden dat het dossier van verzoeker bij de dienst vreemdelingenzaken niet beschikbaar is, zo er al een dossier zou bestaan. Dat verzoeker immers betwijfelt of de dienst vreemdelingenzaken wel over een dossier van verzoeker beschikt, nu verzoeker nooit asiel gevraagd heeft. Dat verzoeker hoogstwaarschijnlijk niet bekend is voor de dienst vreemdelingenzaken en er bijgevolg geen dossier van verzoeker op deze dienst zal bestaan. Dat zulks ongetwijfeld geldt voor vele aanvragers die zich beroepen op artikel 2, 4° van de wet van 22 december 1999.

Dat de gegeven motivering dan ook onjuist is.

2.2.2. Betreffende de onbestaande vrees voor terugkeer naar het land van herkomst:

Dat verzoeker inderdaad niet bevreesd is om terug te keren naar XXX. Dat dit echter geen voorwaarde is om geregulariseerd te worden. Dat verzoeker immers zijn aanvraag gebaseerd heeft op artikel 2, 4° van de wet van 22 december 1999 en niet op artikel 2, 2° van dezelfde wet.

Dat ook deze motivering onjuist is.

2.2.3. Betreffende het niet voorhanden zijn van duurzame sociale bindingen:

Dat in het advies van de Kamers van de Commissie voor Regularisatie gesteld wordt dat verzoeker niet zou aantonen dat hij duurzame banden met België heeft ontwikkeld.

Dat hij niet aantoonst ooit Nederlandse lessen te hebben gevolgd, dat hij evenmin enige moeite gedaan heeft om regulier werk te vinden, behoudens één poging kort voor de zitting (1.9.00).

Dat ook deze motivering volstrekt onjuist is.

Dat immers verzoeker aantoonst dat hij zich reeds in april 2000 heeft ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB. Dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker geen moeite spaart om werk te zoeken. Dat hij zich regelmatig aanbiedt op de VDAB en gaat solliciteren.

Dat verzoeker ook is ingeschreven voor een cursus Nederlandse taal, welke hij thans volgt. Dat het echter zeer moeilijk was ingeschreven te geraken in een cursus, gelet op het aantal kandidaten. Dat dit dan ook de enige reden is waarom verzoeker pas eind vorig jaar met de cursus is kunnen beginnen.

Dat verzoeker aan de hand van tal van overtuigingsstukken aantoonst dat hij zeer regelmatig deelneemt aan beurzen. Dat hij daar uiteraard contacten legt met ander(s)(e) tandhouders.

Dat er dus wel degelijk banden zijn met België.

2.2.4. Betreffende het ontbreken van enig wettig verblijf:

Dat de Kamer in haar advies tenslotte in haar motivering vermeldt dat verzoeker nooit regelmatig in België heeft verbleven.

Dat verzoeker ter zake verwijst naar wat hoger onder punt 2.1.1. aangehaald werd. Dat verzoeker zich beroept op artikel 2, 4° van de regularisatiewet en dus geenszins dient aan te tonen dat hij wettig in België verbleef.

Dat de motivering van het advies van de Kamers van de Commissie voor Regularisatie waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken dan ook onjuist is.

Dat het middel dan ook ernstig (gegrond) is;”;

2.1. Overwegende dat verzoeker in het eerste onderdeel van zijn enig middel de schending aanvoert van de formele motiveringsplicht;

Overwegende dat werd voldaan aan de formele motiveringsplicht, zoals bedoeld in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, omdat de bestreden beslissing expliciet verwijst naar het negatief advies van de derde kamer van de Commissie voor Regularisatie, dat in bijlage bij de bestreden beslissing werd gevoegd en waarvan de bestreden beslissing de overwegingen onderschrijft, overneemt en als expliciet herhaald beschouwt; dat bijgevolg het eerste onderdeel van het enig middel ongegrond is;

2.2. Overwegende dat verzoeker in het tweede onderdeel van het enig middel de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht; dat verzoeker in dit verband doet gelden dat de in het advies gegeven motivering niet afdoende is;

Overwegende dat verzoeker niet aantoonst dat hij in de loop van een periode van vijf jaar voorafgaand aan de regularisatieaanvraag geen bevel kreeg om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat verzoeker geen schriftelijke verklaring neerlegt waaruit dit zou kunnen blijken; dat de brief van 10 juli 2000 van een zekere W. HILLER zelfs geen begin van bewijs uitmaakt in verband met het niet bestaan van een bevel (zie stuk nummer 2 van het dossier van verzoeker); dat verzoeker bijgevolg niet voldoet aan het voorschrift van artikel 9, 9°, van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk; dat het tweede onderdeel van het enig middel ongegrond is; dat de overige onderdelen van het enig middel niet worden onderzocht, omdat zij niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad uitgesproken in openbare terechtzitting, op achttien december tweeduizend en een, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.